е малко по-чешчко и по-сносно за минуване. Хората, които бяха срѣщали да вървят по причина на бурния дъждъ, затъваха и напълнили пакъ улицитѣ. Тирнаритѣ (на които трѣбва да отпадемъ примлъчаната справедливостъ) заснваха правдѣ и с бѣлото си каранис конѣтѣ още по-вече цапаха протодяконитѣ; кочетата, съ които е пълна нашата столица, цвилѣзаха изъ скривалищата си и закръсваха по улицитѣ; съ една дума: всичко бѣше въ движение...

Да обърнемъ сега вниманиѣ на човѣка, който, обвитъ въ мирокъ шалъ, умисленъ нѣкъ поведна глава вѣрви по „Тулеварната" улица. Я знаешъ ли, читателю, защо е той умисленъ? Навѣрно не знаешъ! А, слушай, азъ ще се помѫча да ти разясня. Но по-напрѣдъ да кажа кой е той. Той е Димитъръ или Мирко (казъ ще го). Иврѣвовъ. Фамилията му (прѣкоръ ли какъ казватъ по насъ, но ние сега се повъзстановяваме) показва че той е бѣлъ, високъ. Дебелинѣ той има 2½ арш. височина и единъ аршинъ дебелина; очи има черни и бадъвнати, носъ малко голѣмичекъ и кривичекъ, но това дори не косури на лубезността; която блѣзнилава, лице приятно, брада дълга, козичка; коса черна; но всичкия му косуръ е че отпре